

[Arne Bjerregaard]

altid haft lyst til at analysere forskellige skrivelser og sammenholde disse skrivelser. Jeg har søgt at få en forklaring i udvalget, og uden at jeg skal referere fra udvalget, må jeg tillade mig at sige, at jeg har prøvet på at få en udredning i udvalget om, hvad der i grunden menes med det, der står i de forskellige henvendelser, som er tilgæet skatteudvalget.

I den, som er af 6. marts, hvor ministeren har haft en forhandling med Burke, står der klart og tydeligt, at hr. Burke var positiv, efter at man havde sagt, at der ville blive udfoldet politiske bestræbelser for at få en løsning vedrørende afgiftspakken. Jeg er da vel vidende om, at det ikke er politiske forhandlinger med Kommissionen, det må være noget politisk i dette ting, og derfor synes jeg, det nok en gang kunne være rart at få at vide, hvad der ligger i ordene »politisk løsning« vedrørende afgiftspakken, for det, hr. Burke siger i telexen af 28. marts, nemlig: »Det er især foruroligende, at Deres foreslåede kombinerede afgiftssystem kan vedtages med kun én stemmes flertal i folketinget«, står klart i relation til det første: »den politiske løsning«. Altså var det en politisk bredde, som man havde regnet med kunne skaffes i dette folketing.

Derfor må jeg bede skatteministeren om at lukke op for det gedulgte: hvad ligger der i det politiske? Var der en klar aftale med andre partier i dette ting om at gennemføre det forslag, som ministeren har fremsat? Jeg synes, at folketinget har krav på at få en rede- lig forklaring på, hvad der ligger bag dette udtryk, for enhver kan sige sig selv, det ikke er en politisk løsning mellem ministeren eller folketinget og Kommissionen; det ville jo være horribelt, hvis det var sådan.

Derfor synes jeg, det ville være rart, om ministeren klart ville fortælle, hvad der er baggrunden for denne udtalelse af 6. marts sammenholdt med telexen af 28. marts, hvor man netop harcelerer over, at det kun bliver med én stemmes flertal. Jeg synes, det må være væsentligt for os andre, når vi skal være med til at stemme imod noget eller vedtage noget, i alt fald at være vidende om, hvad der er foregået bag dørene, hvilke aftaler der er truffet med forskellige partier i dette ting, og at forstå, hvad der er baggrunden for, at ministeren træder i spinatbedene, som det nu synes, og at der er en uoverensstemmelse

imellem ministeren og Burke, som vi ikke noterer den 6. marts.

Jeg håber altså, at ministeren vil give en ordentlig redegørelse heroppefra for baggrunden for det, som er skrevet af Burke.

Lad mig sige om ændringsforslagene, at vi selvfølgelig vil stemme imod de af de konservative og CD stillede ændringsforslag. Det er muligt, man kan opretholde provenuet, men som allerede sagt ønsker vi ikke, at provenuet skal opretholdes ved, at folk skulle drikke mere.

Om vores stilling til lovforslaget i øvrigt skal jeg senere gøre nogle bemærkninger.

Flygaard (DR):

Da retsforbundet i en indledende fase havde tilkendegivet, hvilken løsning man principielt foretrak, måtte retsforbundet naturligt i en efterfølgende fase vælge den løsning, som efter vor opfattelse lå nærmest det, vi kunne tiltræde.

Inden jeg knytter nogle videre bemærkninger til dette synspunkt, vil jeg gerne lige her præcisere, at jeg tog klart afstand fra de udtalelser, som er fremsat af Burke, sidst vi forhandlede, og at jeg derfor ikke finder nogen anledning til at kommentere dette yderligere, selv om det har været nævnt her i dag.

Retsforbundet vil afvise de stillede ændringsforslag, og vi indstiller lovforslaget til vedtagelse, som det foreligger efter anden behandling.

Derefter vil jeg gerne gå lidt tilbage i tiden, nemlig tilbage til 1974. På et vist tidspunkt i 1974 deltog jeg i en forhandling ovre i finansministeriet, hvor den daværende finansminister hed Anders Andersen. Vi forhandlede spørgsmålet om nogle afgiftsforhøjelser, og jeg stillede spørgsmålet, hvilken priselasticitet man dér var gået ud fra. Man var tilsyneladende meget overrasket over, at dette spørgsmål blev stillet, og det fremgik ganske klart af den forhandling, der fandt sted, at det var noget, man i almindelighed ikke beskæftigede sig med.

Jeg nævner dette her, fordi jeg dermed også gerne for det første vil understrege, at jeg ikke mener, embedsmændene på noget tidspunkt har handlet forkert ved ikke at fremsende de pågældende oplysninger eller give ministeren besked, lige så snart disse oplysninger kom frem. For det andet følger